

Bekendmaking van den höheren SS- und Polizeiführer Nordwest

Twintig doodvonnissen

Het Polizeistandgericht Den Haag heeft op 28 Februari 1944 de volgende Nederlanders als saboteurs ter dood veroordeeld:

1. den bouwkundige Klaas Postma, geboren 25 Dec. 1904 te Meppel;
2. den ambtenaar Roger Henri René Abma, geboren 17 Mei 1919 te Roosendaal;
3. den pianostemmer Andrees van Eek, geboren 9 Mei 1909 te Apeldoorn;
4. den jood Leo Fischer, geboren 11 Februari 1897 te Samotsjin;
5. den betonemailleur Albertus Henri Hey, geboren 20 April 1915 te Utrecht;
6. den instrumentmaker Cornelis Hey, geboren 27 November 1919 te Utrecht;
7. den belastingbeambte Leonardus Cornelis Hey, geboren 2 Februari 1914 te Utrecht;
8. den notarisklerk Johannes Holswilder, geboren 16 Februari 1902 te Schoonhoven;
9. den jood Karel Keizer, geboren 14 Mei 1911 te Amsterdam;
10. den timmerman Christiaan Kerkhof, geboren 9 Oct. 1900 te Leeuwarden;
11. den accountant Hans van Koetsveld, geboren 23 November 1918 te Rotterdam;
12. den jood Heinz Loewenstein, geboren 17 Februari 1919 in den Haag;
13. den student Jacobus Alexander Martens, geb. 10 Aug. 1923 te Haarlem;
14. den bankwerker Egbertus Maria Meulenkamp, geboren 3 Mei 1916 te Kampen;
15. den kantoorbediende Hubert van Oorscot, geboren 30 December 1919 te Medan (Indië);
16. den reiziger Herman van Roon, geboren 23 Mei 1922 te Rotterdam;
17. den kantoorbediende Thomas Franciscus Hendrikus Spoelstra, geboren 24 Mei 1914 te Utrecht;
18. den student Pieter Verhage, geboren 17 November 1921 te Vrouwenpolder;
19. den huisslachter Jan van der Voort, geboren 1 Juni 1923 te Jutphaas;
20. den kantoorbediende Antonius Josephus Rudolphus Hegge, geboren 11 Dec. 1920 in Den Haag.

Het vonnis werd in de vroege ochtenduren van 29 Febr. voltrokken. Bij twee veroordeelden, den betonemailleur Albertus Henri Hey en den huisslachter Jan van der Voort, werd het voltrekken van de doodstraf door den Gerichtsherr uitgesteld om de kwestie van gratieverleening te onderzoeken.

Drie andere gevallen, die bij het Polizeistandgericht waren ingediend, zijn overgebracht naar het Deutsche Obergericht, daar het bij deze gevallen gaat om individueele bedrivers van misdaden, die geen lid zijn van een terreurorganisatie.

Ten aanzien van het vorenstaande wordt het volgende medegedeeld:

Het Polizeistandgericht moest zich in dit proces bezig houden met een organisatie van verzetpleging en terreur, die zich Oranje-vrijbuiters noemde en haar centrales had te Utrecht, Woerden en Epe (Gld.). De leden betitelden zich zelf als terroristen en werkten volgens bolsjewistische methoden. De organisatie was naar militair voorbeeld ingericht en droeg alle kenmerken van een uitgesproken geheime terreur- en veemorganisatie. Het grootste deel van de twintig voorgeleide beklaagden had een verklaring ondertekend, waarbij zij zich tot medewerking verplichtten. Daarbij is het kenmerkend, dat tot den kring van daders drie volle joden behoorden, onder wie een uit Duitschland geëmigreerde te slechter naam en faam bekendstaande jood, die deze verklaringen onmiddellijk ondertekend hadden, maar feitelijk niet medewerkten, doch andere leden tot daden van geweld opstookten, terwijl zij zelf op den achtergrond bleven en zich bezig hielden met geldzaken en met de verdeling van de geroofde levensmiddelen- en textielbonnen. Het is ondubbelzinnig gebleken, dat deze joden tot de toonaangevende leden van de organisatie behoorden en dienovereenkomstig zijn opgetreden.

Met dit vonnis van het Standgericht wordt een geheele reeks moord- en roofovervallen geboet, waaronder de bijzonder wreede en geniepige overvallen op het echtpaar Boyinga, op de echtelieden Oudstedt, op den boer De Ruiters en op de vrouw De Marsma.

Voor de werkwijze van de daders is het kenmerkend, dat zij ook weerlooze vrouwen niet spaarden en haar alleen daarom neerschoten om lastige getuigen uit den weg te ruimen. Voorts is het kenmerkend, dat de moordenaars hun slachtoffers met onschuldige verzoeken aanklampten om hen dan zeker en verrassend te kunnen neerschieten. Deze gebeurtenissen toonen met volkomen duidelijkheid aan, dat hier sprake is van bolsjewistische methoden.

Voorts is hiermee geboet een reeks van roofovervallen op distributiekantoren, die bedreven werden, hoewel de daders wisten, dat door het rooven van de levensmiddelenkaarten enz. de geheele bevolking van de gemeente te lijden had. Bij de uitvoering van deze roofovervallen hebben zij van tevoren geweten, dat zij het leven en de gezondheid van de ambtenaren en van hun eigen volksgenooten ten zeerste in gevaar brachten. Dat bleek ook uit het feit, dat in openbare gebouwen waar veel publiek kwam tijdbommen werden gedeponneerd.

Het proces heeft ook aangetoond, dat de daders de geroofde levensmiddelenbonnen in de eerste plaats ten bate van zichzelf besteedden en in den clandestienen handel verkochten.

Ook in dit proces werd het bezit van wapenen in handen van leden eener verzetsorganisatie, zooals in het algemeen elk onbevoegd bezit van wapens, als een zware misdaad beschouwd tegen de verordening ter bescherming van de openbare orde, zoodat alleen in deze overtreding reeds de doodstraf lag opgesloten.

Op deze wijze werd op 28 februari 1944 in vele kranten de vonnissen van de Oranje Vrijbuiters bekend gemaakt Nabestaanden moesten het hier mee doen.